

Cîntece excesive

I

Încă mi se mai întîmplă să cred
că în curînd mi se vor trezi superputerile:
zborul, invizibilitatea, î ntoarcerea-n timp, superelasticitatea
trecerea prin ziduri, dragostea ta

La 26 de ani
la mijlocul speranței de viață sănătoasă din România
la începutul lui decembrie
la capătul scării abrupte din Green
am încercat să te sărut &
ai dat înapoi și era să cad –

Ultima dată m-ai atins la muzeu
ți-ai lipit o secundă, cît să nu te vadă prietena ta
urechea de brațul meu
și a fost atît de bine
ca și cum m-ai fi atins prima oară –

Ca și cum m-ai fi atins în vară
cînd ratasem ceva
și te-ai așezat lîngă mine
și ai încercat să mă consolezi, fără să știi că te plac
a fost bine, ca și cum m-ai fi atins atunci –

Cînd aveam nevoie
la muzeu dar, de fapt, în vară, e greu de explicat
și data viitoare, poate chiar mîine
cînd o să-ți lipești urechea de brațul meu
o să fie ca și cum ai face-o acum –

cînd te caut pe străzi
pentru că am nevoie.

Îmi lipsește fix o mie de lei
ca să intru oriunde la cald
și sînt prea timid să cerșesc
și nu sînt norocos să găsesc bani
nu am telefon, nu am o cartelă să te sun
nu sînt destul de norocos să dau de tine întîmplător
pentru că tu ești acasă cu el

te iubesc dar acum
nu mai vreau să te caut pe străzi.

Bucureștiul ăsta îmi înnegrește unghiile
pe care le tai în fiecare dimineață pentru tine
pentru că s-ar putea să te întîlnesc.
Mă bărbieresc pentru tine
mă dau cu deodorant pentru tine
mă împrumut de haine pentru tine –

Dorm oriunde ca să fiu în același oraș cu tine
pentru că nu am un loc al meu
dar o să am un loc al meu pentru tine
o să omor ratatul din mine pentru tine și o să fac bani –

O să învăț să fiu mai cool decît el
o să învăț toate versurile, piesele și albumele trupelor care-ți plac
ție
sau o să te țin în brațe cînd o să plîngi –

Troleibuzele care nu duc la tine
nu-mi folosesc la nimic.
Troleibuzele care duc la tine
nu-mi folosesc la nimic.

Într-o noapte o să mă lipesc de mașina neagră din fața blocului
tău

The logo for LIBRIS, featuring the word "LIBRIS" in a stylized, serif font, enclosed within a semi-circular arch. Below the arch is a graphic of an open book with its pages fanning out.

LIBRIS

să-i pornesc alarma, să te trezești
enervată să te ridici din pat de lângă el –

În ultimul timp nu te mai pot vedea decît pe holuri
la o țigară, și tu fumezi trei una după alta
și pofta ta morbidă mă bucură.
Cîndva vom face amîndoi cancer la plămîni
și-mi doresc să nimerim în același grup de suport, așa

ca Bonham Carter & Norton
Tori Amos & Kafka –

Tu ești Oana Sârbu și eu tocesc noaptea
la matematică și șah pentru tine.

Tu ești Daniela Bucur, colega mea de clasă
și eu sar de la etajul doi, ca să mă vezi sîngerînd.

Eu vin din Bukowski
tu vii din Turgheniev
și nu avem nici o șansă
nici o șansă să ne-ntîlnim.

Cînd nu ești lîngă mine
și nu ești niciodată
inima mea e cîmpul gol
presărat cu gunoaie

al primei dimineți
după Woodstock.

Și mai târziu au intrat într-un bistro, repede, da, cuvîntul se potrivea cu întîlnirile lor din ultima vreme (dintotdeauna?), „trăite ca-ntr-o alarmă continuă“, cu privirea lui jalnică de bărbat-ridicol-părăsit-în-stație (deși aveau în față o dup-amiază întregă și-au stat împreună pînă spre seară) –

Iar ea a probat un inel avangardist, pentru că intraseră într-un bistro dada, cum anunța firma roșie, un acvariu cu mese și scaune de sticlă unde nu se servea nici un fel de mîncare, ca-n bistrourile obișnuite, doar portofele albastre și săruri de baie și inele –

Proba, încîntată, inelul, și el, de undeva din dreapta ei, îi privea, cu aviditatea unui Gollum, vîrfurile ascuțite ale urechilor – cît de mult le iubesc, Miss Frodo, my preciousss – ar fi vrut să le ronțăie puțin dar în fața ochilor îi clipea, întunecat, acel X din mijlocul numelui ei –

Semnul interdicției, al anulării, X-ul de pe ferestrele caselor abandonate (dar și al caselor în construcție, anunțînd că în curînd vor putea fi locuite – ???????), și după ce au ieșit din bistro se străduia să calce pe urmele dulci lăsate-n zăpadă de tălpile ei –

Un 86 a înghițit-o, și el a mai rămas, ca de atîtea ori, cîteva minute în stație (micul lui ritual, pregătirea pentru griefingul din fiecare seară), a simțit, violent, cum se scurg în găurile capacelor de canal (cu găuri sînt cele cu ghinion) culorile orașului, plecase ea și nu mai era nimic de privit –

Eram ca una din acele păpuși sinistre, cu X-uri în loc de ochi, din capătul străzii Mecet se auzeau – foarte încet, surdinizate de zăpada murdară – tînguirile stranii ale țigăncilor (fiaaaareeee vechi, fiaaaareeee vechi cumpăr), care mă emoționează atît de mult, ca micile anunțuri de pe stîlpi (pierdut broscuță-țestoasă de Florida – în tratament – gășitorului recompensă substanțială) care s-au înmulțit îngrijorător în ultima vreme

Apă, apă peste tot, și nici un strop de băut
50 de posturi TV, și mai nimic de văzut
întins în pat – și-mi pare că mășăluiesc –
cu ochii injectați, privesc
știrile, poate va arde
ceva pe strada Sfinții Voievozi
și, preț de-o clipă
o să îți zăresc
picioarele-n ciorapii galbeni, când ieși
fugind
din bloc
ferindu-ți fața
nu atât de foc, cât de solzii
reci ai camerelor
video
care nu adăpostesc
cum simți că nu te mai adăpostesc
cuvintele (îmi spui că nu știi
dac-o să mai scrii
și ți-e frică), deși
the word
is a way of murdering
the outside world, adică
tot ce i-a rămas
unuia ca mine
ce i-ar mai fi rămas
uneia ca tine
„genul de oameni
care nu se simt bine nicăieri
indiferent de orice“
cum îmi spuneai
într-un mail.

În curînd o să mă uiți, Ruxandra
și-n timp, încet-încet, mesajele mele
o să le treci în junk mail.